

Son Durak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Kasım 2024

Hangi duygunun kanaviçesidir kanayan ve hangi nemli esinti...

Ruhların alabora olduğu gök mavisi
Ve de siyahı tensiye ettiğim
Dipsiz bir kuyu
Diviti hüzün o kordan hecenin
Akıbeti belirsiz
Turkuaz renginde bir ölüm dileyen
Varsa yoksa bozulmayan masumiyetin asaleti
Ant içtiğim üstüne
Şiirler biçtiğim kanamalı göğsüme
Renklerin uzamı
Ölümün son uzvu
Rencide edilesi bir sözcük olsa bile

Hazan ertesi
Hüzün öncesi
Ve işte Rabbimle bulduğum kiblemin emaneti
Ruhum iken Tanrıya
Sözcükler ise bir yangına

Mahal veren endamlı bir mabet
Öyküsü unutulmaya müsait
Olsa bile renklerin hücumu
Yalnızlığın dirayeti
Sessiz mizacımla güme giden hayallerin ikamesi

Gönlümdeki tını
Acımdaki vasfı
Ve ulaştığım son nokta
Umarsız bir kuş gibi
Kanatları kırık her matemim
Ölümün hörgücünde saklı esaretin
İnzivada geçen ömrün küpeştesi
Bir miço bir kaptan
Ya da sıradan bir yolcu
Dümenini yarınlara kıran
Ansızın da hedefi vuran
Gök tembihli
Yerküre durağan
Temsili şiirin
Tevazu yüklü evren

Ve işte kollarımda sıkı sıkı
Ruhumdaki bıçkın sızı
Varlıkla yokluk arasında dem vuran
Daim kılan
En muteber makam
En ulaşılabilir rakım
Aşk ile muhabbet kuran
Elbet Rabbine sevdalı bu aciz kulu
Tek koruyan tek kutsayan
Hicvinde dünlerin
Hasretinde yarınların
Tevafuk eseri bir nizam
Varsa yoksa huzura dayanan

Bir dua bir niyaz
İmtiyazı olmasa bile ruhta saklı sonsuz naz
Esvabın uçtuğu

Kalplerin buluştuđu
Görünmez iken o son durak